

Малика Мустадрафт

БУНЦАЊЕ

Пољубио ме је преко испуцалих усана и рекао:

Очински пољубац... Ти си попут моје ћерке.

Пређох језиком преко усана, нешто лепљиво цедило се са њих...

Пљувачка? Не знам.

Јако светло грунуло је у моје очи... Покушавам да их отворим... Не могу. Глава ми је тешка. Покушавам други пут... Поново их затварам... Где се ја то тачно налазим?

Пошто је угризао моје усне, човек понови:

Очински пољубац... Ти си попут моје ћерке.

Али отац ме не љуби у уста... Штавише, никад ме није пољубио, можда је то учинио док сам била беба. Да ли отац љуби моју мајку? Склапам очи. Снажно их стискам. Замишљам оца: пепељаста галабија, жуте сандале упрашене земљом, на глави турбан огроман попут тањира сателитске антене... Мајка стоји наспрам њега. Покушавам да је замишлим: мршава, обучена у гримизни кафтан*, са малим велом испод кога провирују гроздови црне косе прошаране белим власима. Када би била љута на нас, викала је „Због вас сам оседела пре времена”.

Отац се наднео нада мном својим витким стасом, руке држи око мајчиног струка... И слика је ишчезла, као што нестане слика са нашег старог телевизора, па се бес нагомила у очевој шаци којом удари по апарату и слика се врати... Он се смеје због победе и каже „Батина за непослушне”.

Где сам? Да ли сам ја тамо? И ко је човек који ми је грицнуо усне, а када сам га ухватила, рекао „Очински пољубац”?

Прешла сам језиком преко усана. За њих се ухватио воњ попут спаљене пластике.

* кафтан – широк огртач

Када ме Салах љуби, зажелим да то непрекидно траје. Волела сам укусу његових пољубаца. Укус цигарете и лошег вина. А када је оставио пушење и пиће, више ми нису пријали његови пољупци... Њушила сам тражећи тај мирис на који сам навикла, али га нисам нашла... Жудња се удаљила, исклизнула сам из његових руку и он се разбеснео и повикао:

– Променила си се. Да ли волиш другог? Имаш ли цигарете и лошег вина?

Изненадио се.

– Да ли си по... почела да пушиш?

– Не, већ ти... Има да пушиш сваки дан пред љубавни састанак... И испијаш оно лоше вино... Навикла сам на те мирисе.

Смеје се док му сузе не потекоше:

– Плућа су ми попут кавеза у коме живи грактава врана... Тераш ме право на онколошку клинику.

Где сам? Да ли је могуће да сам тамо?

Да ли ће неко доћи да ме упита ко је твој Господ Бог? Које си вере? Ко је твој пророк?

Ко има чаробни одговор провешће остатак живота-смрти у... програму који емитује посебан канал и позива „ако имаш одговор на наша питања... укључи се сада и можда ћеш имати срећу и освојити... путовање...”

Где сам?

Лежим на леђима... На једној руци пуно игала. Не могу да се померим. Боли ме глава. Успевам да покренем десну руку. Не, то је лева... Осећам своје тело испод покривача. Да ли је то мртвачки покров?

Додирujem своје груди. Згранута сам... Изгледале су попут усахлих паприка ружног облика. Када је прошло месец дана од сусрета са Салахом... (месец или недеља? Вероватно само неколико сати), рекао ми је:

– Желим да ти додирнем груди.

Изненадио ме је овим захтевом.

– Осећам да твоје груди нису праве... Необично су набрекле. Да ли су то стварно твоје груди, или је грудњак испуњен сунђером? Смем ли да их додирнем?

Насмејах се и после мало нећкања, рекох:

– Данас желиш да се увериш у моје груди... Сутра у моје бутине... И шта после? Никад нећеш стати...

Волим његово тело које сличи парчету угљенисаног дрвета, уз њега се снажно привијам, топим се на врелини његових усана. Моја ребра се леме у његовом загрљају. Да ли је истина да има ребро вишка?

Када сам мужу рекла: „Желим те!”, он је одговорио: „Ти си неваспитана, зар те није стид?”

Сутрадан ми је муж рекао: „Желим те!”, а ја њему: „Ти си неваспитан. Зар се не стидиш?”

Насмејао се равнодушно и рекао: „То је моје неспорно право које су ми даровали вера и преци.”

Када ме је приморао да водимо љубав, подала сам му се, укрућена. Повикао ми је у лице:

– Ко ли те је томе научио? Да ли сам се ја то оженио скулптуром?

Када уздишем склупчана у његовом загрљају и мрмљам вреле речи, викнуо би ми у лице:

– Ко те је то научио? Ко те је додиривао пре мене?

Салах није марио да поставља глупава питања, ништа није пропуштао нити одбацивао, већ према расположењу.

Вриснула сам, вриснула и вриснула... Изашла сам из куће и вриштала... Ходала сам улицама вриштећи... Чула сам шкрипу точкова. Моје тело се жестоко сударило са асфалтом. Више нисам вриштала.

Где сам?

Дошла је мајка. Ставила је руку на моју главу и почела да мрмља неке суре из Курана.

Где сам?

Овде си, у болници.

– Мајко, пољубио ме је, очи су му биле боје болесне јетре, а када сам га чврсто ухватила, рекао је „ти си попут моје ћерке”. Носио је белу одећу. Болничар? Лекар? Или касапин? Мајко, да ли смо ми касапници?

– Спавај душо, бунцаш.

МАЛИКА МУСТАДРАФ (1962–2006) је истакнута мароканска књижевница и једна од зачетница жанра кратке приче у Мароку. Преминула је у 44. години после неуспеле трансплантације бубрега, остављајући иза себе роман *Ране душе и шела* (1986) и збирку кратких прича *Тридесет шест* (2004), која је добила име по једном одељењу психијатријске болнице у Казабланки. Чувена је по описима живота на маргини, женског тела и искуства. Њена дела су упоређивана са делима Мухамеда Шукрија, а њен стил писања је директан, нецензуриран, изграђен под утицајем језика улица Казабланке.

Са арајског превео и белешку о ауторки сачинио
МИРОСЛАВ МИТРОВИЋ